

[Wilhelm.]

der er i dag. Når hr. Johan Philipsen bruger det som et argument imod lige præcis dette forslag, er det simpelt hen en anden måde at sige på, at venstre ikke ønsker, at aftalen om 40.000 boliger skal realiseres.

Det synes jeg socialdemokratiet skal notere sig og så prøve at finde ud af, hvordan de så overhovedet kan realisere løftet om de 40.000 boliger årligt. Det ser ikke for kønt ud. Sidste gang vi snakkede boligpolitik her i tinget, kom den samme socialdemokratiske ordfører, som partiet havde her ved behandlingen i dag, hr. Kaj Poulsen, og påstod, at de nyeste prognoser viste, at boligbyggeriet for 1977 nok ville overskride 40.000 boliger. (*Afbrydelse*). Det sagde han, og jeg skal gerne finde citatet frem. Jeg spurgte ham dengang, hvad det var for prognoser, og jeg spurgte boligministeren. Jeg fik ikke noget svar. Jeg vil gerne spørge igen: hvor har man det fra? Alt, hvad vi andre får at vide om nye prognoser, er, at de går nedad og nedad og nedad, og de er i hvert fald 10.000 boliger lavere end det, hr. Kaj Poulsen påstod ved den behandling.

Noget, der måske foruroliger mig mere end hr. Kaj Poulsens forsøg på at redde sig ud af en snæver situation – han jo må erkende, at dette forslag er det eneste, der nu snart på tredje år har ligget som et konkret forsøg på at realisere løftet om de 40.000 boliger årligt; der har ikke ligget noget som helst andet forslag, der havde det sigte – er sådan set den nye boligministers gentagne udtalelser om sin opfattelse af de 40.000 boliger. Det startede et par uger efter valget – måske tidligere, men så har jeg ikke bemærket det – hvor boligminister Ove Hove til Børsen udtalte, at de 40.000 nye boliger om året ikke er noget magisk tal, at man, hvis der er øjeblikkelige vanskeligheder med at finansiere 40.000 boliger, måske må finansiere færre. Det var åbenbart ikke en fejltagelse og en enlig svale, der blev i hvert fald ikke trukket tilstrækkeligt tilbage i skøderne fra regeringens side, for det gentog sig her i sidste uge med boligministerens udtalelse om, hvordan realkreditlen i Danmark fungerer, hvor han faktisk fastholder det obligationsloft, der er lagt, og som enhver kan se ikke er i stand til at realisere nogen målsætning på 40.000 boliger årligt. Boligministeren vælger altså – i stedet for at optræde som den boligminister, der forsøger at få realiseret denne målsætning – at optræde som en slags reserve-

finansminister, hvis hovedsigte er at holde styr på, hvor store udlånene, hvor store obligationsudstedelserne osv. nu bliver.

Jeg er nødt til at spørge den socialdemokratiske ordfører, om dette er socialdemokratiets og regeringens politik: at der ikke er noget som helst hold i de 40.000 boliger, at man ikke vil stå ved dem, hvis låneløftet ikke tillader dem, at man så hellere vil skære ned. Det er i hvert fald i direkte modstrid med, hvad socialdemokratiet spillede ud i valgkampen. I LOs og socialdemokratiets beskæftigelsesplan – om end ikke særlig gennemtænkt og ikke særlig lysende klar – var et af hovedpunkterne, et af de få konkrete punkter, som altså bare ikke var konkretiseret i sin udformning, at man nu skulle sikre de 40.000 boliger. Og et par uger efter kommer regeringens boligminister og siger, at det ikke skal tages alvorligt, for hvis der ikke er penge til det, er det bare ikke noget, der gælder. Og i dag kommer hr. Johan Philipsen fra et af forligspartierne bag de 40.000 boliger og siger, at det vil betyde for stor en obligationsudstedelse; altså mener man fra venstres side heller ikke, at det skal tages alvorligt.

Det forslag, der ligger her, og som jeg ikke mener man retfærdigvis kan slå i hartkorn med de to første, der er til behandling her i dag – jeg mener, der er en kvalitetsforskel i gennemgangen af, hvad tingene koster, og hvad de betyder – er til dato det eneste, der tager sigte på at realisere de 40.000 boliger. Hr. Kaj Poulsen henviste til sin tale sidste gang, vi havde dette forslag oppe. Ja, den kunne jeg også henvise til, for da sagde hr. Kaj Poulsen bl. a., at socialdemokratiet havde sympati for hensigten, men havde en anden løsning. Så spurgte vi, hvad det var for en. Det fik vi ikke at vide, og vi har stadig væk ikke fået det at vide. Man sagde også i valgkampen, at man havde en anden løsning. Hvad er det for en løsning? Nu er der gået næsten to måneder siden den valgkamp. Vi har stadig væk ikke fået at vide, hvad det var, der lå i socialdemokratiets og LOs løfter om, at nu skulle de 40.000 boliger realiseres. Vi har derimod fået boligministerens gentagne og håndfaste udtalelser om, at det skal de alligevel ikke.

Jeg vil sige til sidst, hvis nogle af de medlemmer, det drejer sig om, skulle være i tvivl, når man kommer til afstemningen engang om disse forslag, at beslutningsforslag nr. B 27 præcis var det forslag, som den radikale kandidat i vestre storkreds aftenen før valget stem-